

אריאל שרון כבוסטר
שלום למען מילחמה

הטלוויזיה הצרפתית שידרה השבוע סרט מהמם, שהוכן עלידי כתב בכיר, שהסגן צילמו של הצלם הוחרמו עלידי שילטונות צה"ל, אך הסיפור שידר היה נורא אף מכל צילום. הוא דיבר על "הפיתרון הסופי" של הבעייה הפלסטינית, תיאר את ההרס השיטתי של עיר גדולה ומפוארת, בית אחרי בית. הוא סיפר כי כל פלסטיני מזהה בכתם שחור על גופו — בדומה לטלאי הצהוב — וכי כל הגברים נלקחים ונעלמים.

מעולם לא נראתה ישראל באור כזה. ברחבי העולם.

ג **ס** בישראל עצמה עורר המיבעע מועקה נוראה בלב רבים, בחזית ובעורף — אף שהיו בלי ספק מיעוט בציבור.

שום אדם בעל לב לא יכול היה שלא להזדעזע עד למעמקי נפשו כאשר ראה על מירקע-הטלוויזיה את הסרט של מרדכי קירשנבויס על המתרחש בצידון, שהניח את התמונה הנוראה של המוני הפליטים, על חבילותיהם ומיזוודותיהם, המרי בליס בידיים מורמות — תמונה שהזכירה את הימים השחורים של העבר היהודי. מחרידה מכל היתה תמונה אחת: ילד ערבי הפוסע בין המבוגרים, תחת שמירת חיילי-צה"ל, כשידיו מורמות — תמונה המפלחת את ליבו של כל יהודי בעל-זיכרון.

כאשר שיכרון-הניצחון יחלוף, הוא ישאיר אחריו מישקע כבד מאוד בלב רבים. אז גם יגיע הרגע לעריכת החשבון: האם המיבעע הזה היה כדאי? האם הקורבנות של צה"ל, הזוועות שנגרמו לאוכלוסיה של מאות אלפים, ההרס הסופי של תדמית ישראל בעולם — היו כדאיים? האם המטרה שהושגה היתה שווה מחיר נורא כזה? האם תלך המדינה שבי אחרי אריאל שרון, נביא-האלימות, אל עתיד של דם ואש, שינאה והרס — או שעדיין נותרה התקווה לישראל אחרת?

בדם ואש

ותמרות עשן

ד **מותו של איש אחד** ריחפה השבוע על ישראל: דמותו של אריאל שרון. זאת היתה המילחמה שלו. הוא תיכנן אותה זמן רב מראש, הוא הכריח את הממשלה לתת לו יד חופשית לביצועה, הוא פיקד עליה אישית (ראה עמוד 15). אך יותר מזה: אישיותו הטביעה את עצמה על המדינה כולה. ישראל נראתה השבוע בעולם כהשתקפות של אריאל שרון. תכונות-האופי שלו — הפשטנות הפרי-מיטבית, הברוטאליות הסרת-המעצורים, התחבולנות, העקשנות המתגברת על כל מחסום, האדישות הגמורה כלפי דעת-הקהל הנאורה בארץ ובעולם — כל אלה הפכו עתה תכונות המדינה.

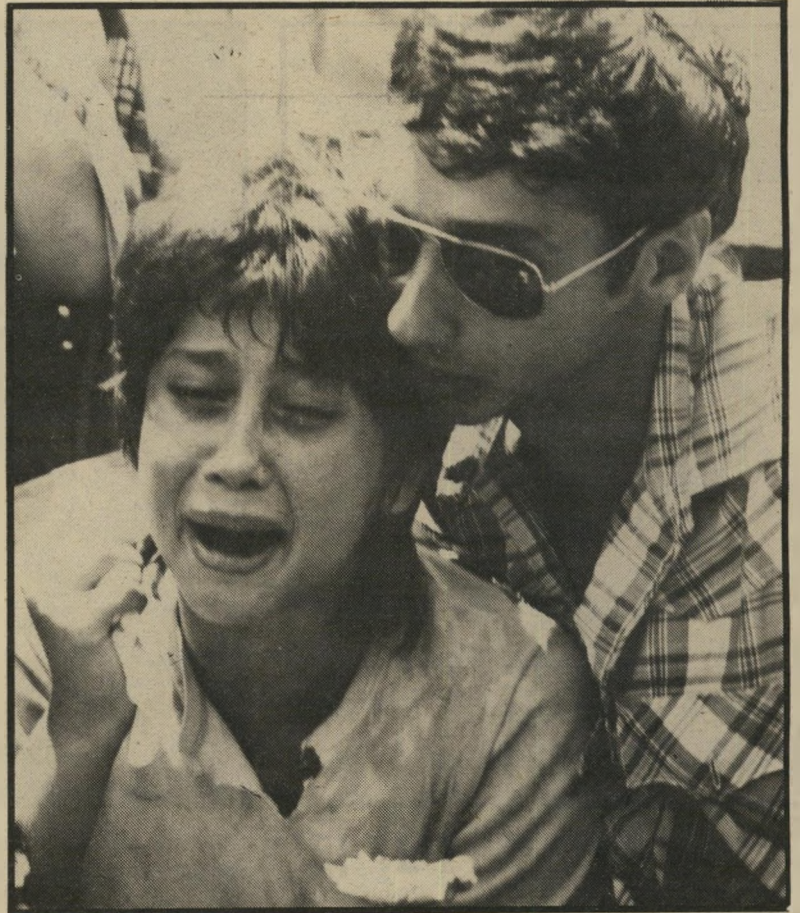

ה **תכן כי מילחמת-לבנון** תהווה מיפנה בתולדות המדינה, ותקבע את גורלה לדור ודור. גם מבחינה זו היא דומה למילחמת-סיני לפני 26 שנים.

מילחמת-סיני קשרה את גורל ישראל לגורלן של בריטניה וצרפת. היא היתה מילחמה יזומה, מתוכננת מראש, תוך קנוניה עם שתי המדינות הקולוניאליות. היא שמה קץ לכל אפשרות של שלום עם הערבים במשך דור שלם. היא איחדה את העולם הערבי ואת העולם השלישי נגדה. היא קבעה את דמותה של ישראל כגורם זר ועויין במרחב.

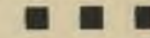
מילחמת-הלבנון קבעה את דמותה של ישראל — אולי סופית — כמדינה עלבנית, שלא תחיה לעולם בשלום עם העולם הערבי, שתחיה על החרב לעד, שמנוי ונגמור עימה להתפשט ולדרוס כל התנגדות.

הדבר חמור שיבעתיים מפני שבא אחרי כריתת השלום עם מצרים. שלום זה נראה עתה כטכסיס מחוכם לקניית שביתת-נשק בדרום, כדי לאפשר את ריכוז כל כוחה של ישראל למילחמת-השמדה בעם הפלסטיני. מהשבוע והלאה, כל ערבי, וגם

האה והאחות של נימרוד שוסטרמן ז"ל
לב יהודי

כל מצרי נאור, יראה כך את תוצאותיה של יוזמת-השלום ההיסטורית של אנוור אל-סאדאת.

ב **ישראל עצמה** נראו תמונות של תושבים המקבלים את פני צה"ל בשימחה, של חיילים המגשימים מים ולחם לשבויים, של מדינה הומאנית השומרת על עלם-אנוש גם בעיתות-מילחמה. בחו"ל נראתה תמונה שונה לגמרי.